

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
2 de juny de 1930

Amnistia per als presos socials!
Amnistia per als perseguits polítics!

Any I. — Número 10

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pr. al. — Telèfon 21808

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

Senyor governador: Demanem més censors

Que no vol pas dir més censura. Entenem-nos bé. Pel nostre gust — i tenim la il·lusió que tots els col·legues de Premia ens hi ajudarien — nosaltres la suprimiríem sense compliments.

Tanmateix, repetim la petició: Senyor governador, demanem més censors. Ara n'hi ha pocs. Els que actualment exerceixen la censura no donen l'abast. I és probable que, tal com es posen les coses, cada dia tinguin més feina.

Això fa que en moments determinats la censura es realitzi lleugerament — desgradable per vostè, senyor governador — o es realitzi amb una severitat excessiva — desgradable per nosaltres. Això fa que un dia hom pugui dir que ha estat sorpresat la bona fe del censor, i un altre que sigui tancades galeries d'una innocència evident. Fins a cert punt, la cosa és lògica. Si el censor ha de llegir ratlla per ratlla totes les proves que en un moment determinat s'aglomeren al seu davant, l'home s'enervarà, plegarà tard i a les impremtes aniran malament. Si fa la censura amb presses, pitjor: o passarà moltes coses per alt o, amb manca material de temps, el llapis vermell actuarà a una velocitat excessiva.

De totes maneres és mal, i pot passar que al senyor governador no li dolgui la recollida d'una edició que ha passat per la censura, o bé que un reportatge sobre el cas Guioi-Clement sigui censurat de dalt a baix i, al cap de tres dies justos, la Premia publici documents en els quals s'exposa, es comenta i s'ataca el cas Guioi-Clement.

Bensem que aquestes coses tindrien conseqüències augmentant el personal encarregat de fer la censura. Tot podria fer-se amb més calma i més serenitat. I no caldria tancar presses desagradables i perilloses.

Per això hem dit, i repetim: Senyor Governador: Demanem més censors.

El més gran esdeveniment futbolístic de molts anys:
Partit Bascònia - Catalunya, a l'Estadi

Molts dels homes que han tornat recentment a Catalunya, es troben sense treball. ¿De què podem acusar, demà, si nosaltres no haurem sabut complir ni amb els deures més elementals?

Molts dels homes que han tornat recentment a Catalunya no poden portar pa a les seves llars per falta de treball. Ajudem-los. Hem de fer-ho per dignitat i per consciència

No hem de consentir que aquests homes que s'han reintegrat ara a Catalunya vagin de casa en casa demanant la caritat del treball. Ells van tenir un gest de dignitat. ¿No poden esperar de nosaltres ni un gest de germanor?

CIUTADANIA

Fantasmes

Uns mesos enrera, no gaires, es presentaren a Barcelona uns senyors fantasmes tan autèntics com qualsevol de llurs companys de gremi. Això passava en temps de la primera Dictadura, en què la censura era gairebé tan exigent com ara, i els diaris, impossibilitats de parlar de coses interessants de debò, varen encarregar-se de rodejar l'aparició dels fantasmes barcelonins amb tot el prestigi que els calia per no desmerèixer dels que periòdicament visiten nacions tan civilitzades com Anglaterra.

Per donar un coire més espectacular al fet, les autoritats curaren d'enviar al lloc de reunió dels fantasmes unes quantes parelles de policia de carn i ossos.

Els periodistes, indiscrets per necessitat, descobriren totes les malifetes d'aquells distingits fantasmes de Barcelona. Així, ens asabentàrem del lloc de reunió — una casa de la Diagonal, encreuament amb el Passeig de Sant Joan —, de l'hora més adient per a poder-los contemplar i fins admirar, i que la característica més remarcable era una ofició irrefrenable a gaudir de l'aire lliure i, més que de l'aire lliure, dels corrents d'aire, puix que el primer que feien cada dia era obrir de bat a bat, amb molt de misteri — això sí! —, les portes i les finestres que unes hores abans algú tenia cura de tancar amb tota mena de precaucions.

En aquests moments no recordem si la indiscreció dels periodistes va arribar al punt de descobrir-nos qui era la persona que s'encarregava de tancar les portes i les finestres; nosaltres, però, sospitem que devia ésser alguna portera d'una casa veïna interessada a mantenir el prestigi del barri.

No cal dir com els ciutadans en gran nombre anaven desfilar, al principi una mica recelosos i després un bon zic mofetes pel "lugar del suceso". A mesura que la gent es donava compte de la bonhomia dels fantasmes i de llur discreció no apareixent quan hi havia molts badoos, aquests agafaven confiança i volien acostar-se a la "casa maldita"; fins els més agosarats proposaven d'entrar-hi i desfer el misteri. Naturalment, els encarregats de veïllar per l'ordre públic no ho permetien i obligaven els ciutadans tafaners i poc respectuosos a mantenir-se'n distanciat. Aquesta broma va durar una colla de dies, fins que els ciutadans de Barcelona varen cansar-se de fer el badoo i de creure en fantasmes, i aquests, convençuts que el seu paper anava de baixa, el retiraren silenciosament.

Sense saber per què i cercant tema que fos del gust dels censors, ens hem recordat d'aquest fet que voldríem que tinguessin present els nostres compatriotes i tots els homes liberals.

JOSEP SUNYOL I GARRIGA

— Ho veu com tenia tota la raó, senyor Llagostera? Ni ells ni nosaltres. A veure si una altra vegada tornarem a repartir-nos uns diners abans de guanyar-los.

— És veritat, amic Marian. Ho va endevinar, però si haguéssim enviat a Saragossa un equip de futbolistes i no la colla d'invalíds que hi van anar... En fi, val més que ho mistem. Potser l'arriben...

— Això mateix. "El año que viene lo seremos", diuen els de l'Espanyol.

— Quina mà de parrotades que hi hauria hagut! Amb les ganes que tenien d'arribar a campions... Qui sap si a la millor aquest partit hauria estat la salvació de Catalunya. Vagi a saber. Potser en haurien donat l'autonomia a canvi que ens haguessim deixat guanyar.

— Potser, sí. I pensar que el senyor Maluquer s'està esprement el cervell i el cap li dona voltes, cercant la solució del problema!

— De totes maneres no ens podem queixar. Hem vist la final més emocionant que es recorda. I amentzada amb música de vent. Se n'hauria pogut treure una pel·lícula sonora. Quina manera de xiular! Però els del Madrid no es van pas cohibir gens, no.

— Sort n'hi va haver d'aquesta xiulada, senyor Llagostera. Vostè mateix diu que els del Madrid no es van cohibir. Calculeu el que hauria succeït si la gent els arriba a animar una mica.

La gent anava a favor de l'Atlètic perquè els bascos són uns xicotets modestos, simpàtics i senills, que no es donen vergonya d'ésser amics de tothom. I en canvi, els del Madrid s'enarçonaven amb un aire de perdonavelles que fa fàstic, i tenen més pretensions que una reina d'un concurs de bellesa. I el seu comportament al camp? Si el senyor Comoreira i el públic els haguessin deixat fer, els de l'Atlètic s'haurien quedat en

ESPORT

Esperarem un altre any

Una setmana enrera, Barcelona i Espanyol distreien el públic amb una pluja de notes entorn del partit final del campionat de futbol. El cercle de Can Ràbia exigia

quatre mil duros per fer-nos el favor de jugar aquell partit a l'Estadi de Montjuïc, i el Barcelona protestava que el seu rival — que, al capdavant, era tan finalista com ell — cobrés més pesseles de les que li pertocaven amb un repartiment igual. Se les van tenir de valent i hom arribà a creure que veure finalistes els dos equips de Barcelona era una cosa segura, infalible, que l'única cosa que estava enlaire i que calia resoldre, era el lloc on s'havia de jugar el partit final.

I bé. Ahir va jugar-se la final a l'Estadi. L'Espanyol i el Barcelona no cobraren ni cinc cèntims, per la senzilla raó que a finalistes hi arribaren uns altres equips. Els nostres dos cercles, tan preocupats amb l'import del que calia cobrar, amb si jugarien

quadro, ¿I ja ho sap que no van compartir al sopar d'honor als campions. Pobrets! Estaven enfadats.

— Quina manera de fer el ridícul. — S'han quedat amb la canya sense peix, però que no es queixin. De quina manera van eliminar el Pàtria? I el València? I l'Espanyol? Es veu que volien aconseguir el títol fos com fos. Pel que sembla, aquest any hi tenien un interès especial, però s'han hagut de quedar amb les ganes. Què carai! Alguna vegada bé havien de guanyar els moros!

L'OFICIAL DE TORN

Aquest èxit ha d'esperonar els elements que regenten el nostre Estadi, els quals han de fer els possibles per tal que, en endavant, sigui l'Estadi de Montjuïc el lloc obligat per a celebrar-hi les grans competicions esportives de la Península i les de caràcter internacional que es puguin.

L. AYMANI I BAUDINA

El diumenge 8 de juny, a l'Estadi, partit Bascònia-Catalunya

LA NOSTRA PROTESTA

Cal que protestem amb tanta sinceritat com energia de l'espectacle antideportiu que uns irreflexius varen donar ahir amb motiu de jugar-se al nostre Estadi la final del Campionat d'Espanya.

Dos o tres mil aficionats van embrotar l'història esportiva de la nostra terra. Dos o tres mil "aficionados especiales", fent ús de xiulets escandalosos i de mots groillers, varen fer de les seves. Poden estar orgullosos de la seva gesta!

Als senyors del Real Madrid cal fer-los avinent que l'afició catalana, fixin-se, CATALANA, és dol que se la pugui confondre amb gent que res té d'esportiva ni de correcta. Se'n col tant com de certes exhibicions brutals a què es van lluitar a darrec-hi hora alguns jugadors.

Confiem que quan als directius i jugadors madrilenys els hagi passat la primera agor de la pèrdua del campionat, convidaran amb nosaltres que la veritable afició catalana res té a veure amb uns quants despitats.

J. S.

UNA MASCOTA ORIGINAL

Els amateurs de l'Hèrcules, d'Alacant, també tenen mascota. Igual que equips bons, li atribueixen bona part en les seves victòries i a fi que els protegeixi sempre no se l'obliden en cap de les excursions que fan.

Aquesta mascota, però, té una particularitat, i és que és diferent de les de tots els equips. No és una nina, com la d'en Llorenç, ni una barba com la del senyor Domènech, ni una corbata vermella, com la del senyor Claveguera. La mascota de l'Hèrcules és un ésser vivent. És un gèperut, menut, molt menut, que va abillat amb una bata negra, que s'ha convertit en president, manager i director espiritual dels simpàtics xicotets d'Alacant.

LA TRAGEDIA DEL SENYOR DOMÈNECH

El senyor Domènech està desesperat. La seva barba, que un temps arribà a ésser famosa, ha perdut de fet tota l'eficàcia. Els de l'Atlètic, a San Mamés, li van perdre el respecte per primera vegada, i dimarts passat, a Saragossa, es va repetir la faccenda dels atlètics i la catàstrofe prengué unes proporcions aterradoras.

Ara el senyor Domènech està molt preocupat. I és que no solament pensa que la seva barba ja no porta sort al Barcelona, sinó que fins creu que porta pega. I es troba entre l'espasa i la paret. Disposat a sacrificar-se en bé dels èxits del seu estimat equip, no sap si decidir-se per afaitar-se la barba o per presentar la dimissió del càrrec que té a la Junta.

CONCORDIA!

Després del partit final del Campionat peninsular, els periodistes ens dirigírem als vestitoris dels jugadors per tal de rebre impressions dels uns i dels altres. Els bilbaïns les donaren de tota mena. No ho podem dir així dels del Madrid, car ni tan sols se'ns deixà entrar-hi.

Un company pogué parlar d'esquitllada amb Triana. Li fèu les preguntes que s'acostumen a fer en aquests casos i Triana respongué enfadat:

"Nada, hombre, no quiero decir nada".

"Le repito que con los catalanes no quiero saber nada, nada absolutamente".

¡I pensar que li podríem dir que ni ganes!

DOS MOMENTS DEL DISPUTADÍSSIM PARTIT ATHLETIC DE BILBAO - MADRID

AHIR, A L'ESTADI

L'Athletic de Bilbao va batre el R. Madrid en el partit final del Campionat d'Espanya

La final amateur fou guanyada pel Gijón

El partit Athletic - Madrid, presenciats per més de seixanta mil espectadors, fou d'una emoció intensa i hagué d'ésser prorrogat trenta minuts.

--- L'Athletic va ressentir-se del joc no massa correcte del R. Madrid. --- Lafuente marcà el gol de la victòria. --- Un bon arbitratge de

L'Estadi, ple de gom a gom, vibrà d'entusiasme en els moments culminants de la partida

UN EXIT REMARCABLE

Abans d'entrar en la narració del que fou aquest partit final de Campionat, hem de fer constar la nostra satisfacció per l'èxit formidable que s'apuntà ahir la Catalunya esportiva.

Ens feia por la celebració d'aquest partit a l'Estadi, i ens feia por, sincerament, perquè temíem que no servis per altra cosa que per a palesar que el grandios recinte destinat als esports a la muntanya de Montjuïc és una obra exagerada i que ens ve gran. Els fets eloqüents — més de seixanta mil espectadors — han vingut a demostrar tot el contrari. Barcelona és digna de l'Estadi, i l'Estadi és digne de Barcelona. Aquells que diuen que l'afició esportiva del nostre poble no és més que la passió dels homes de casa, tingueren ahir la resposta que calia. Catalunya, poble eminentment esportiu, va omplir el més gran Estadi de la Península en ocasió d'un partit de futbol el resultat del qual no li anava ni li venia. Cal fer honor als homes que avui regentem l'Estadi, i reconeixem que els seus fets per al partit d'ahir són els que escansen i els que convé que persisteixin en benefici de tothom. L'Estadi s'ha fet per tal de fer asseure a tothom el present i les il·lusions esportives. La primera prova ja hem vist el resultat que ha donat. El poble ha respost, i així cal no oblidar-ho.

L'ATHLETIC CAMPIO

Anàrem a l'Estadi convençuts de veure triomfar l'Athletic. No esperàvem, però, una victòria tan difícilment aconseguida. Tant, que fins arribàrem a creure, en el curs del partit, que el títol de campió se n'anava cap a Madrid.

No res ho diu amb més eloqüència que el resultat. Empat a dos gols a l'acabament del temps reglamentari i el gol decisiu marcat cinc minuts abans d'acabar la mitja hora de pròrroga. No esperàvem, ho confessem, una tan difícil victòria dels bilbaïns ni una tan honoràble desfeta dels madrilenys.

Tampoc esperàvem, però, que l'equip madrileny persistís en el seu joc destructor que tanta de conflictes li ha reportat aquesta temporada. Ahir, aquesta persistència fou una de les causes de l'èxit aparentment inferior de l'equip bilbaí, i estigué a punt de donar als madrilenys el títol de campions.

Hauria estat una llàstima. I consti que això podem dir-ho sense apartar-nos gens ni mica del nostre paper de neutrals. Hauria estat una llàstima, perquè l'Athletic és, de tots els equips peninsulars, el que més mèrits té contra aquesta temporada per a ostentar el títol. Ha estat, indiscutiblement, el millor equip de l'any, i hauria estat una veritable llàstima — repetim — que per inferioritat física d'alguns dels seus elements, inferioritat ocasionada pel joc censurable d'alguns jugadors madrilenys, hagués perdut un Campionat que s'ha ben guanyat.

L'equip bilbaí, evidentment, no va jugar com la gent esperava, si hem de creure que la gent esperava veure esclafat l'equip madrileny pel joc de l'equip de Bilbao. Imparcialment, fins arribem a concedir que pel joc descaïnallat pels dos adversaris potser mereixien la victòria els madrilenys. No hem d'oblidar, però, que l'Athletic va jugar llargues estones d'aquest duríssim partit amb deu jugadors, puix que quan no mancava l'Irarragorri, mancava Lafuente, i a més d'això, els esmentats jugadors, i algun altre, actuaven handicaps per les conseqüències del joc emprat per una part de l'equip madrileny. El Madrid, efectivament, va dominar més que l'Athletic, va fer potser un joc (deixant de banda les violències) més vistós que l'Athletic; aquest, però, va fer el que només és capaç de fer un gran equip: guanyar un partit — i no per sort — que la majoria d'espectadors li veien perdut. Aquell esforç dels darrers moments de la pròrroga, esforç que els valgué precisament el gol de la victòria, només és capaç de

fer-ho — repetim — un equip de talla de campions.

L'Athletic ha arribat al partit final després d'haver eliminat equips com el Racing de Santander, la Real Sociedad, l'Iruri i el Barcelona, i hi ha arribat sense que les seves victòries damunt dels esmentats equips l'ingrés de la més petita ombra de dubte. Els seus jugadors són homes corpulents, i en tota ocasió fan palesar una noblesa i una correcció admirables. Això ha fet que el públic sentís envers l'equip bilbaí una simpatia innegable, i la seva victòria d'ahir la va celebrar com si es tractés de la victòria d'un equip de casa.

L'Athletic és campió. S'ho ha ben guanyat. La nostra enhorabona més sincera.

EL MADRID

L'equip madrileny el tenia la gent en concepte d'equip batut. La seva actuació d'ahir — tot i les incorreccions — va sorprendre el públic, que no esperava una tan aferrissada defensa i, menys encara, una tan perillosa ofensiva. Evidentment, l'equip madrileny ha arribat a la final no sabem ben bé com. Amb el Pàtria, de Saragossa, hagué de fer-hi un partit de desempat (partit que es jugà a Madrid, no volem saber per què); amb el València va passar moltes angúnies, i darrerament l'elimina, tampoc no sabem com; és, tan, eliminat l'Espanyol d'una manera no gaire clara. En tots els partits que l'equip madrileny ha jugat hi ha hagut incidents i hom ha parlat de violències. La fulla de serveis de l'equip del Madrid, en el moment d'arribar al partit final, era bonic i menys brillant que la de l'Athletic. L'opinió que el públic s'havia format entorn del partit final era, doncs, justificada i lògica. Si ahir va estar a punt de fallar, hem d'atribuir-ho a una d'aquelles coses tan estranyes que tot sovint té el futbol.

Els madrilenys respongueren de primer moment a la superioritat de joc dels bilbaïns amb aquella sèrie de recursos il·legals que hem fet referència abans. Això va desfer (en produir-se les lesions d'Irarragorri, Unamuno, Lafuente i algun altre) l'admirable conjunt que ha estat la base principal dels èxits de l'equip bilbaí aquesta temporada. Desfet això, el Madrid es va créixer, i a mesura que el seu adversari topava amb més adversitat, ell s'anava i fins arribà a fer un joc que, si no hagués estat per les circumstàncies que acabem d'explicar, qualificaríem d'admirable. Nosaltres seguim creient — malgrat el que vàrem veure ahir — que l'Athletic, en condicions físiques normals, ha de batre netament l'equip madrileny.

LA PRIMERA PART

La sortida dels equips finalistes fou rebuda de manera molt diferent: l'Athletic fou saludat amb una gran ovació. El Madrid fou rebut amb una xulada barrejada amb aplaudiments. Aquesta actitud del públic no fou deguda a altra cosa que al record respectuós que els esmentats equips han deixat de llur pas per la nostra ciutat en partits anteriors. Nosaltres no aprovem aquells xiulets, que consti, però hem de dir les coses tal com són. Arreglerats els equips, va produir-se a l'Estadi un moment de silenci expectant, i no havia encara transcorregut un minut que ja l'Athletic, per mitjà d'Unamuno, havia aconseguit el primer gol, rematant un furios atac de l'equip blanc-vermell. Esclatà una sorollosa ovació. Hom donava per fet que l'Athletic esclafaria el Madrid, però...

Abans d'un quart el Madrid, en una jugada d'oportunitat, aconseguí l'empat. Fou l'autor Lazcano. Esclatà una nova ovació, potser no tan sorollosa, però ovació al capdavant.

L'Athletic es va deixar impressionar per aquest empat, i el Madrid, en canvi, es va envalentonar. Això durà deu, quinze, disset minuts. El Madrid, però, no va saber aprofitar aquells moments d'aparent desmoralització de l'equip bilbaí, i aquest es va refer de mica en mica. A moments abans d'acabar la primera part, Irarragorri, Unamuno, Lafuente i algun altre, actuaven handicaps per les conseqüències del joc emprat per una part de l'equip madrileny. El Madrid, efectivament, va dominar més que l'Athletic, va fer potser un joc (deixant de banda les violències) més vistós que l'Athletic; aquest, però, va fer el que només és capaç de fer un gran equip: guanyar un partit — i no per sort — que la majoria d'espectadors li veien perdut. Aquell esforç dels darrers moments de la pròrroga, esforç que els valgué precisament el gol de la victòria, només és capaç de

bar la primera part, Irarragorri, Unamuno, Lafuente i algun altre, actuaven handicaps per les conseqüències del joc emprat per una part de l'equip madrileny. El Madrid, efectivament, va dominar més que l'Athletic, va fer potser un joc (deixant de banda les violències) més vistós que l'Athletic; aquest, però, va fer el que només és capaç de fer un gran equip: guanyar un partit — i no per sort — que la majoria d'espectadors li veien perdut. Aquell esforç dels darrers moments de la pròrroga, esforç que els valgué precisament el gol de la victòria, només és capaç de

LA SEGONA PART

Els madrilenys iniciaren aquesta segona part de la mateixa manera que havien acabat la primera. Això féu semblar a algú que el públic català trencava la seva neutralitat quan en realitat no feia altra cosa que vetllar per la legalitat del joc.

Al cap de catorze minuts de joc, Irarragorri hagué d'ésser retirat a causa d'una entrada violenta d'un adversari. Això ocasionà un nou escàndol. Es repetiren algunes violències d'a-

col·locadíssima passada de Chirri per marcar el gol de la victòria. L'entusiasme dels jugadors bilbaïns i del públic no cal remarcar-lo.

El Madrid, en veure's perdut el partit, emprà, perduda la serenitat, tots els mitjans possibles per empatar novament. Prats tallà d'una manera violentíssima i incorrecta una jugada de Chirri. Aquest no sabé contenir-se i l'agredí. Això ocasionà un aldarull formidable. Diversos jugadors arribaren a les mans. Un grup d'espectadors saltà al camp i la guàrdia civil hagué de sortir a tornar la normalitat. Prats i Chirri foren expulsats i durant els pocs minuts que restaven de partit l'emoció més intensa va planar damunt l'Estadi. Va anar de poc que el Madrid no tornés a empatar.

Quan l'àrbitre assenyalà la fi del partit es vessà l'entusiasme... i es repetiren els incidents. La policia hagué de tornar a posar ordre.

ELS EQUIPS, L'ARBITRE I ALTRES COSES

L'Athletic arreglerà el següent equip: Blasco, Castellanos, Urquiza, Pich, Miquenza, Chirri, Lafuente, Irarragorri, Unamuno, Bata i Gorostiza.

El Madrid presentà a Vidal, Torregrosa, Quesada, Prats, Esparza, Peña, Lazcano, Triana, Rubio, Cosme i Olaso.

Àrbitre, el senyor Comorera. Judges

més simpaties pels bilbaïns. Això, però, no vol dir que estigués incorrecte amb els madrilenys. L'Leitat de la xulada inicial, les altres actituds de protesta que hagueren d'escoltar, foren totalment justificades. Els gols que marcarem foren aplaudits i si s'hagués comportat com l'Athletic, fins haurien arribat a conquistar aquell públic que els havia rebut no massa afectuosament.

La desfilada fou imponent. Per les amples avingudes de Montjuïc, les banderoles blanc-vermelles eren agitats amb entusiasme, tot cantant aquella tonada tradicional:

"Atrón, atrón..."

que el públic escoltava amb visible simpatia.

El comentari general era aquest: per dues tristes pessetes i més podíem demanar?

L. A. B.

Després del partit

EL QUE ENS HAN DIT... I EL QUE NO ENS HAN DIT

Seguint el nostre invariable costum, un cop acabat el partit ens n'anarem als vestuaris per sentir les exclamacions d'alegria dels guanyadors i les de desconsol o resignació dels vençuts.

L'equip de l'Athletic de Bilbao, campió d'Espanya per onzena vegada

questes i quan tot just havia tornat a sortir aquell jugador bilbaí, hagué de retirar-se Lafuente tornant començat. Això tornà a desgairellar l'equip de l'Athletic, que es defensava no obstant, amb un braó admirable. No pogué, però, evitar que Triana aconseguís el segon empat de la tarda.

L'Athletic reaccionà davant el càlre que prenia el partit i per dues vegades la porta que defensava en Vidal es veié en imminent perill. Va reaparèixer al cap d'una bona estona el jugador Lafuente i es produí un atac formidable a la porta madrilenya. Una escapada de Gorostiza la tallà violentament Prats i s'ocasionà un nou escàndol. I així, amb intermitències de domini madrileny, arribàrem al final del temps reglamentari sense haver-se desfet l'empat.

LA TERCERA PART

El partit fou prorrogat trenta minuts, en dues parts de quinze. L'Athletic tornà a sortir amb deu jugadors. Lafuente, ressentit seriosament, es trobava a la infermeria.

El Madrid atacà amb ganes d'apuntar-se el gol que havia d'ésser decisiu. Blasco, el porter de l'Athletic, féu dues parades formidables, i davant la persistència dels atacs madrilenys hom començava a creure en la victòria d'aquests. Un o dos minuts abans d'acabar aquesta primera part de la pròrroga i tercera del partit va tornar a sortir Lafuente. El resultat, però, no es va alterar.

LA QUARTA PART

En mig d'una expectació formidable i confiant els espectadors en la probabilitat de veure un nou partit, dimarts vinent, va començar la segona part de la pròrroga. A l'Athletic hi hagueren variacions. Bata va passar a mig i Chirri ocupà el lloc interior. El hagué un córner contra l'Athletic i al cap de pocs moments un xut formidable de Chirri va rebote contra un dels pals del gol del Madrid. Tornà el Madrid a provar sort i Lazcano desaprofità una bona ocasió per a marcar. Vingué aleshores un darrer esforç formidable de l'Athletic i Lafuente, que acabava de reaparèixer després d'una nova retirada, aprofità una

de línia, els senyors Sauri i Peguera; de gol, els senyors Aynó i Bribian, tinent del Col·legi Català.

De l'equip vencedor, cal remarcar l'actuació formidable del tercer defensiu, especialment Urquiza. Del davant, el millor — encara que poc afortunat — fou Gorostiza. Tots, però, bregaren amb un entusiasme foll i actuen, en tot moment, amb remarcable correcció.

Del Madrid, els millors foren les defenses i els mitjos. Quesada, en els moments de triomf fou, com l'Urquiza a l'altra banda, el puntal més ferm de l'equip. Ja hem parlat prou del joc dur emprat pels madrilenys. Remarqueu, ara, que a més d'això cal carregueu certs "desplantes" que públic, per bo i per neutral que sigui, no pot tolerar. De la ratlla davantera, el millor fou Triana i el pitjor — al nostre entendre — Rubio.

L'àrbitre del senyor Comorera, encertat. L'única decisió que es podia prestar a discussió fou un gol anul·lat al Madrid, anul·lat just a legal.

El públic — ja ho hem dit — mostrà

— CALÇAT
Hood
— EL MILLOR

per a platja, tennis, excursions, etc., etc.

Premiat amb medalla d'argent a l'Exposició Internacional de Barcelona

Agents generals per Catalunya

"Central de Ventas"

Telèfon 20572 - Bruc, 32

La porta del Madrid, a les darreries del partit, es va veure seriosament compromesa

rances assolint una victòria que ens omplí de satisfacció, puix que si bé confiàvem guanyar, no esperàvem que per una diferència tan notable com la de quatre a zero.

—No; l'Athletic no ha fornit avui una actuació esplèndida, però s'ha de tenir en compte l'esforç realitzat el dimarts passat.

El Madrid ha jugat en alguns moments força bé, i és una veritable llàstima que en els darrers moments s'hagi deixat portar pel nerviosisme que forçosament causa la incertitud del resultat. Sortosament, les violències no han produït cap lesió d'importància, i per tant més val oblidar totes aquestes coses. Lafuente, que ha caigut dues vegades, és l'únic que em preocupa, puix que té una forta commoció.

I si més; doneu les gràcies, en nom de tots nosaltres, al públic per les seves atencions i per la simpatia i confraternitat que ens ha demostrat. No ho oblidarem mai. En podeu estar segurs.

Gorostiza i Chirri són els que estan més contents de la colla. Entre tots dos armen un escàndol que és impossible parlar amb ells.

—Campions nous de trinxera — diu Gorostiza —. Tot el partit m'ha fet mal la cama i em pensava que em faria fer el ridícul. Ara, sortosament, ja està passat tot i ens hem tret un pes de sobre. Encara que la cama em faci tot el mal que vulgui, prometo no dir ni "piu".

En Guasp intenta fer una caricatura de Chirri i el fa estar quiet, posat de perfil, amb una gasosa a la mà, que s'anava a beure.

—Una pintal — crida Chirri —. Donem-me una pintal, que em volem fer una caricatura. És la primera que em fan i vull quedar "decorosament".

Mr. Pentland, l'escocès entrenador de l'equip, està tot empipat perquè entre tanta gent no es pot bellar. Porta el barret "hongo" tot ple de forats que li han fet els jugadors, engrecats per la victòria.

—Estic molt content — crida per sobre l'enrenou —. Hi ha hagut un moment en què ja ho considerava tot perdut, però finalment el coratge dels meus "cachorros" a resolt la qüestió, i... "voilà".

L'estada als vestuaris dels blanc-vermells ha durat una bella estona. Als del R. Madrid, en canvi, em estat de seguida llastos. A l'igual que a tots els nostres companys de premsa, ens han rebut tan cordialment, tan cordialment, que encants de les seves amabilitats ens n'hem anat de seguida.

Al primer que hem trobat ha estat Triana. En sentir les nostres preguntes s'ha girat vivament i ens ha mirat de cap a peu.

—Premsa catalana? — ha preguntat despectivament.

—Sí senyor — contestem amb la major urbanitat possible.

—Doncs bé; no tinc res absolutament a dir-los. I ens ha engegat a dida sense cap contemplació.

Ens sembla que no cal fer-hi comentaris.

Per altra banda, al nostre costat — si la vista no ens falla — el senyor Hernández Coronado està fent a un company de premsa uns "manifestacions" en consonància a les que el simpàtic Triana ens ha fet a nosaltres.

Ens sembla que no cal que ens hi amonem més.

El senyor Comorera diu que el R. Madrid ha jugat en algunes ocasions més que l'Athletic, però que el triomf d'aquest ha estat, finalment, merescut.

A. P. i S.

La final del Campionat Peninsular d'Amateurs

A l'hora de començar el decisiu partit entre els equips amateurs — a dos quarts de tres de la tarda — era nombros el públic que ja havia acudit al grandios Estadi, que més tard s'havia de veure ple de gom a gom.

I és que el públic barcelonès, esportiu per excel·lència, havia concedit a aquest partit final del campionat d'a-

matgurs, tota la importància que es mereixia tenir. Sobrerament, tothom estava convençut que malgrat de tractar-se d'equips amateurs, el partit que havia de presenciar seria bo, com ho són d'altres disputats per equips que es diuen professionals.

I a fe que el públic que s'apressà a dinar per poder veure els amateurs no s'equivocà ni molt menys, car el partit fou interessant de debò, malgrat de no ésser cap dels nostres clubs qui el disputés. Entusiasmaren les bones jugades i entusiasmaron els grans ànims que uns i altres posaren a la lluita.

Venceren els gallecs, malgrat que l'Hércules es defensés amb tot el braó. El cansament, però, es deixà sentir en els valencians. El partit de desempat que contra els madrilenys feren el dijous passat i els ràpids viatges que hagueren de fer després de València a Alacant i d'Alacant ací, sobretot al segon temps, els pesà en gran manera.

El just resultat obtingut en el partit, indicà ben bé, com fou el partit d'igualtat i competiu.

En l'Hércules hom va poder veure més conjunt. Però en el Gijón, hom va notar per contra, millors individualitats i millors oportunitats davant de gol.

L'extrem, l'interior i mig esquerra gallecs, per exemple, són dos elements, ben destacats, dignes de figurar en els bons equips peninsulars. I dels valencians, com a remarcable, sols es pot esmentar el mig-centre, magnífic jugador, que aguantà entocament tot el partit i injectà ànims als seus companys. Gràcies a ell, mantingueren el partit igualat bona estona. La defensa, però, no va saber-ho fer prou bé, i tot l'avantatge que la línia mitjana i davantera havien aconseguit per al seu equip, el deixaren fondre en pocs moments.

Villalta, del Col·legi català, fou l'encarregat de dirigir l'encontre, i ho féu, al nostre entendre, ben perfectament. Potser va deixar passar algunes mans perilloses, però això és falta punible sols a criteri de l'àrbitre. I ja sabem que aquest criteri, si no és favorable a l'equip que es creu perjudicat, sempre és equivocat.

A les seves ordres els equips es presentaren de la següent forma:

Hércules F. C., d'Alacant: Jover, Batista, Aiguader I, Montllor, Martínez, Tarrasa, Boix, Aiguader II, Vicedo, Romero i Almodovar.

Gijón F. C., de Gijón: Botma, Asencio, Panera, Ovidio, Siro, Avelino, Jaime, Avilesu, Vallejo, Chico i Ordiales.

El Gijón pressionà dels dels primers moments. Semblava que havia de marcar aviat, però la ratlla mitjana dels valencians en la defensa estigueren força encertats. Als pocs moments el joc es canvià i els valencians atacaren amb més freqüència la porta dels asturians. La sort, però, no els fou massa favorable. I més que la sort, però, foren potser les rematades que no els afavorien.

Una allunyada dels defenses valencians produí el primer gol. Recollí la bola Siro i centrà sobre gol. Un defensa del València volia allunyar-la i sols aconseguí desviar-la perquè el seu porter no pogués bloquejar-la.

El primer gol asturià produí en aquests el conseqüent entusiasme, però ben poc durà, car encassament havien passat dos minuts, quan una magnífica jugada de Boix i Aiguader II és rematada per Vicedo, sense que el porter contrari pogués evitar-ho produí el gol de l'empat.

Juny

Inauguració
Maricel-Park

Restaurant Catalunya
Plaça Catalunya, 4-Barcelona
Recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la insuperable

SOPA DELS PESCADORS -- Plat creatiu de la casa

Material Fotogràfic **Casa Casellas** Material Cinematogràfic

Santa Anna, 4

Immens assortit d'aparells de les més conegudes marques. Gran taller foto-elèctric que permet de lliurar els encàrrecs a les cinc hores. — PERFECCIO — ECONOMIA — PUNTUALITAT

Abans de fer les vostres comandes visiteu aquesta casa

LA LIGA INTERMINABLE "PLUS-ULTRA"

Un parell de lligacames més
Un parell de cintes de recambi, igual
2 PARELLS de lligacames per el preu d'un

Davant al seu casiller que li doni el "PLUS-ULTRA"

Desmontable i Recambiable

Sols el major
Mallorca, 240-Barcelona

ÚLTIMA CREACIÓ DE MANUFACTURES "ALASKA"

Per Canaletes diuen...

Que ahir a casa dels Vilalta feien festa grossa.

Que mentre l'un arbitrava dintre l'Estadi, l'altre germà lluita les seves aficions portils de casa bona en el mateix Estadi.

Que molta gent quedà ahir tarda astorada en conèixer una nova modalitat de l'arbitre Comorera.

Que eren molts els que no el coneixien com un veritable director d'escena.

Que per fi ha quedat constituït el Consell directiu del Col·legi d'arbitres amateurs.

Que els seus primers acords donen una sensació d'homes pràctics.

Que en primer lloc cal felicitar-los per la seva decisió; ja era hora de redactar els documents en català.

Que és també de sentit comú l'acord de suprimir privilegis i procedir al sorteig dels partits.

Que no fóra res destrany que tanta reforma produís alguna sorpresa.

Que ahir a la tarda a l'Estadi per fi veíem la bandera barcelonina.

Que cal interessar del Comitè Esportiu de l'Exposició una bandera que s'adigui més a la nostra.

Que fou un èxit ben meregut el del festival que organitzà el Club Esportiu Catalunya i la Federació Catalana de Futbol tingué lloc al Frontó del Palau.

Que fou molt remarcada l'assistència de significats directius i elements prestigiosos del F. C. Barcelona.

Que enssem de desagradablement remarcada l'absència dels directius dels altres cercles.

Que només amb la meitat dels sol·licitants d'invitations per ahir a la

Dos minuts més i encara un altre gol més contra els de Gijón. Els defensors no s'entengueren. Toparen entre ells i deixaren la bola abandonada. Aiguader II, amantent, engegà plàcidament un fort tret, i Bo-hua no pot ni fer un petit gest, car estava completament tapat.

Amb aquest resultat favorable als valencians acabà la primera part. El segon temps fou el menys favorable per als valencians. El cansament que hem fet remarcar abans es presentà en tot el seu màxim.

D'això se'n saberen aprofitar bé els del Gijón i als cinc minuts d'haver començat obtingueren l'empat. Fou producte d'un magnífic xut d'Arlesu, que un defensa valencià també desvià dintre del seu propi marc.

Faltaven quinze minuts per acabar i en un batiball davant la porta dels valencians Ovidio engegà un gran tret que Jover detura amb dificultat. Amb tanta dificultat que la bola se li escorregué i cau als peus de Chico, al qual poc li costa rematar el gol de desempat. El gol que els donà el primer campionat peninsular de futbol amateur.

Ja hem dit poc més o menys la impressió que ens causaren uns i altres. Sols ens restava dir que amb una mica més de picardia l'Hércules hagués pogut mantenir, quan menys l'empat i amb ell guardar les esperances per a un partit de desempat que segurament no els hauria estat tan desfavorable. Estem convençuts que ben descansats un altre hauria estat el seu rendiment.

Cal felicitar uns i altres, per l'entusiasme desplegat en tot el campionat que tot just ahir s'acabà. Ben meregut és el triomf del Gijón i ben digne rival d'ell fou l'Hércules.

A uns i altres cal felicitar també pel noble i correcte comportament durant tot el partit.

Noble, magnífic contrast del que més tard havia de passar entre professionals.

EL SOPAR DE CONCORDIA

A la nit, la Federació Espanyola oferí als quatre equips finalistes dels dos campionats que es disputaren a l'Estadi, un sopar a homenatge al mèrit, o millor dit, potser, pro-concordia, després de les formidables

tarda n'hi havia prou per a evitar certs ridículs.

Que cal ésser esportiu de veritat i no sols en les grans ocasions.

Que no fa pas gens de goig a l'Estadi un sol anunci.

Que caldria un acord del nou Comitè Esportiu si l'arrendament no pot produir més pèssetes.

Que per fi l'Europa ha decidit jugar un partit.

Que aquesta vegada la desaparició d'En Vea no permet jugar les clàssiques copes en partits d'ocasió.

Que la Federació Amateur de Futbol ha homenatjat a París de Vargues.

Que hom espera que l'homenatjat, rectificat passats errors, recordi sempre amb agrament aquest gest dels esportius catalans.

Que els jugadors de l'Atlètic de Bilbao cobren mil pessetes cada mes, de sou.

Que el dia que a Saragossa van eliminar el Barcelona, els van donar cinc-cents duros a cada un.

Que per si guanyaven la final els haurien promès cinc mil pessetes.

Que quan els jugadors del Barcelona se n'enterin hi haurà un altre cop d'estat.

Que Perera aprèn l'anglès.

Que tot sovint va a fer pràctica amb un cambler d'una cerveseria del capdamunt de la Rambla.

Que Chirri II no anirà amb l'equip espanyol a Praga i a Bolònia, perquè té exàmens.

Que ell, En Lafuente i En Castellanos, estudien per a enginyer.

Que a la sortida del partit els jugadors de l'Atlètic bilbaí cridaven "Visca Catalunya".

Il·lites que se solen disputar en finals.

Hi assistiren tots els jugadors de l'Atlètic de Bilbao, campió; els del Gijón, campió també; i els de l'Hércules, finalistes. Els altres finalistes, els del Madrid, es veu que per massa abutats potser no es van presentar.

Aquesta absència, com és molt natural, fou comentadíssima, car en aquests casos el despit és molt poc disculpable.

Presidí l'apat el marquès de Somenyo, president de la Federació Espanyola, acompanyat dels senyors Rosich i Irazabal, membres també de l'esmentada Federació; el senyor Sunyol, president de la Federació Catalana; els senyors Maynés i Massot, tinent d'alcalde; el senyor Castellanos, president de la Federació Basca, i els membres del Comitè Esportiu de l'Exposició.

L'apat transcorregué dintre la millor companyonia, com hom no podia esperar: altra cosa dels assistents. Els equips bascos, després de beure el xampany, interpretaren diverses cançons populars de la seva terra, que tothom aplaudí.

El marquès de Somenyo oferí als equips, en breus i lacòniques paraules, l'acte que s'estava celebrant. El senyor Castellanos, president de l'Atlètic, li respongué i agraí l'oferiment, acabant amb un visca Barcelona que tothom chorojava.

El senyor Maynés, membre també del Comitè Esportiu de l'Exposició, pronuncià un magnífic parlament de cordialitat vers els que fins hores abans havien estat adversaris, i féu remarcar la joia que sentia Barcelona d'haver presenciat les magnífiques lluites.

En acabar els parlaments, mister Pentland, entrenador de l'Atlètic de Bilbao, els coronà amb un crit de Visca Barcelona, que tots chorojaren.

Els jugadors bilbaïns, damunt les cadires, seguien fent xirinola amb les seves cançons que agradaven força, i després de més de dues hores d'estar a la sala d'actes de l'Ajuntament de Valderrobles, on s'efectuà l'apat, content i satisfet, lamentant sols la falta de delicadesa comensal madrilenys en no assistir a l'apat organitzat per la Federació Espanyola.

Torneig de classificació

AL POBLE NOU

El Júpiter va guanyar el Palafrugell per tres gols a dos

Aquest partit pertanyia per mèrits al Júpiter, encara que el desmèrit de tot ell—el joc brut—anà força repartit. A les ordres del senyor Boada, els equips s'arreglaren així:

PALAFRUGELL. — Sanchia, Pong, Blanch, Castelló, Rosalench, Cabanes, Reixach, Espada, Miquel, Lluís i Escuder.

JÚPITER. — Manyer, Oro, Vandellós, Rosalench, Gómez, Peiro, Pueyo, Bosch, Carbonell, Mas i Guix.

Tot just començat el joc, ja es notà una més forta dosi de pressió i serenitat en els gris-grans que no pas els de Palafrugell, i com més s'avançà el joc, més s'accentuà aquest domini, només que cap a la segona part imperà tant la violència, que es feia difícil de fer comparacions.

I tot això pasava amb una certa passivitat per part de l'arbitre, que quan semblava que volia tallar-ho d'arrel, ja no hi fou a temps.

En els deu minuts primers, Carbonell féu dos gols i amb el resultat de dos a cap acabà la primera part.

A la segona part fou quan abundaren més les trompades. En Pong féu la traveta, gens dissimulada, a Gúix, en efectuar aquest una passada avançada, el féu caure a maslegar l'herba.

No feia dos minuts d'això, quan Peiró i Espada s'empenyeren a cops, i Boada, donant la primera mostra de rectitud, els expulsà tots dos del camp. Més tard Castelló és retirat del camp lesionat. Ens deixem, és clar, molts d'altres incidents sense importància.

En aquesta part, també, Espada féu el primer gol per al Palafrugell, als deu minuts, i després una passada de Mas a Bosch és aprofitada per aquest, que aconseguí un altre gol per al Júpiter, però segons veíem completament en offside.

Escuder, en una avançada tot sol, aconseguí el segon gol per als seus, quan mancava un quart per acabar.

L'arbitratge del senyor Boada fou bastant deficient.

A SANT ANDREU

Sant Andreu, 4

A. O. Vilanova, 0

Al camp del Sant Andreu se celebrà ahir a la tarda l'encontre corresponent al torneig de classificació de primera categoria, Llullaren el Sant Andreu i els Alumnes Obrers de Vilanova.

Aquests darrers només presentaren deu jugadors.

El partit fou molt competitiu. No es pot dir que existís un domini absolut per part de l'equip vencedor.

L'equip vencedor jugà bé, i en especial el seu porter, Vidal, i el mig centre Altés.

En la primera part, el Sant Andreu aconseguí dos gols, tots dos per mediació de Company, i a la segona augmentà el resultat amb dos gols més, un de penalty, que executà López, i el darrer per Zanuy.

Arbitrà el col·legiat Mariner, que ho féu molt bé, a les seves ordres els equips s'alinearen de la següent manera:

SANT ANDREU. — Palau, López, Soler, Batet, Ferrer, In-

A PALAFRUGELL

El Palafrugell empatà a un gol amb el Badalona, en un partit que tenia ben guanyat

Un partit magnífic fou el del dijous. Un partit magnífic; en el qual el Palafrugell aconseguí imposar-se al Badalona, la davantera del qual trobà sempre una barrera en el trio defensiu local.

Si els extrems palafrugellencs haguessin tan solament acompanyat la resta de l'equip, ben segur que el resultat, comptant amb el beneplacit de l'arbitre, hauria estat una derrota per al Badalona.

El senyor Vilalta alineà els equips així:

BADALONA. — Linares, Borràs, Rafa, Querol, Font, Cristia, Sangüesa, Bonal, Forgués, Garriga, Tejedor.

PALAFRUGELL. — Gauchia, Pong, Blanch, Castelló, Rosalench, Cabanes, Ferriol, Espada, Miquel, Abellard i Reixach.

A la primera part el joc fou altern.

Al cap de vint minuts, el Palafrugell aconseguí un gol claríssim, que és anul·lat per l'arbitre.

Poc després el Badalona obté el primer, molt bonic.

A la segona part, el Palafrugell pressiona i obté el desempat.

L'arbitre anul·la dos gols més a l'equip local.

La davantera del Badalona es veu impotent davant la tasca defensiva dels mitjos i defensors i portes locals, i el partit transcorre molt mogut i emocionant.

Malgrat la pluja persistent, presenciat l'encontre un nombre públic.

A BADALONA

Badalona, 5-Terrassa, 0

Amb mitja entrada es jugà ahir al camp costeny el partit corresponent al torneig de classificació entre els equips que encapçalen, del qual sortí vencedor l'equip costeny per la seva més gran empenya i decisió en les jugades.

El sprimer 45 minuts foren de domini altern.

El Terrassa mantingué el joc a molt tren i de bona qualitat. Al cap de vint minuts, Garriga executà un free-kick, que transformà en gol.

Poc després, Bonal fa el segon, i abans d'acabar aquest temps, Bonal fa una passada a Tejedor, el qual xuta fortíssim i tramet per tercera vegada la pilota a la xarxa.

Després del descans, el joc es descabdella de qualitat mediocre, la qual cosa fa que els badalonins es facin amos de la situació.

Al cap de 20 minuts de joc, Garriga aconseguí el quart gol, i Forgués marca el cinquè poc després.

El senyor Planell alineà els equips de la següent manera:

BADALONA. — Linares, Borràs, Rafa, Querol, Font, Cristia, Millan, Bonal, Forgués, Garriga i Tejedor.

TERRASSA. — Ulledemolins, Cluselles, Bartomeu, Castro, Santillana, Sebastià, Lavilla, Sanmartín, Mitjans, Perera i Valls.

glada, Carpio, Besolí, Zanuy, Company i Fernández.

A. B. DE VILANOVA. — Vidal, Pueyo, Giménez, López, Altés, Gener, Bertran, Vidal, Olària i Torres.

A SABADELL

Després d'un partit bon xoc dolent, el Sabadell i el Martinenc empaten a un gol

El Sabadell es veu que està passant una crisi, que de durar gaire li pot fer perdre la bona classificació que havia aconseguit.

Després d'unes victòries de força mèrit, acaba d'obtenir dos resultats no gens favorables, i el que és més, que aquests resultats estan perfectament d'acord amb les darreres actuacions que ha format.

La causa més evident de les migrades actuacions del Sabadell, és el rendiment gairebé nul de la seva davantera. Hom comprèn la bona intenció en col·locar Morral de davant centre, però hom veu també que Morral esdevé un element ineficaz com a conductor de línia, igual que com a rematador.

Ja diguérem temps enrera, i avui insistim en el mateix, que tot el que Morral té de bon defensor té de mal davant, i els fets ens van donant la raó. Es gairebé segur que amb un xic tan sols d'encert que hagués tingut el davant centre del Sabadell, en el partit d'ahir, la victòria era francament seva, i en canvi hagué d'aconseguir-se amb un empat, i encara gràcies.

De totes maneres no fou únicament Morral el que desentonà davant, sinó que, llevat dels extrems, poca cosa de bo feren els altres.

Dels mitjos, el millor Codina, i el porter i la defensa estiguessen encertats.

En un pla inferior actuà el Martinenc, però tingué l'encert necessari d'evitar una desfeta. Començà amb gran empenya, que desconcertà el contrari, però no pogué continuar la lluita de la mateixa manera, per l'esgotament que anaven experimentant els seus jugadors.

El Martinenc es limità a anar fent i a sortir del pas de la millor manera possible, i no es pot pas queixar del resultat que aconseguí.

Cal fer ressaltar un element del seu conjunt, i aquest és el porter; malgrat de l'entusiasme de tots els jugadors, no haurien pas evitat una desfeta de no tenir una tarda del tot afortunada el seu porter Pasqual. Demostrà en tots moments una gran seguretat, i efectuà una sèrie de parades d'aquelles que semblen reservades només a les primeres figures.

SABADELL. — Macip, Giner, Roure, Codina, Gràcia, Costa, Mata, Bertran, Morral, Mongrell i Pérez.

MARTINENC. — Pasqual, Serrano, Vinyes, Climent, Pujals, Creixells, Font, Cases, Toni-joan, Morrares i Fandos.

La lluita començà amb gran energia per ambdues parts, i Pasqual hagué d'entrar en joc tot seguit, amb força encert.

La rèplica del Martinenc no es féu esperar, i no fou estèril, ja que els valgué un penalty, que fou convertit en el seu únic gol. Aleshores es portaven uns deu minuts de joc.

Atacà de nou el Sabadell, per tal de millorar el resultat, sense que ho pogués aconseguir, però trobà la mateixa ocasió que el seu contrari, i d'un penalty també marcà el seu gol.

A la segona part, la lluita fou menys interessant que a la primera, i ambdues davanteres demostraren que davant de portar no hi entenen res.

P. F.

A SANS

El Sans guanya per cinc gols a dos l'Iluro de Mataró

Com que tot i faltar al Sans un partit per jugar—el que dijous passat, degut a la pluja, va suspendre's contra el Martinenc—semblava que el Sans restava en lloc inferior a l'Iluro de Mataró, el partit d'ahir tenia per força un interès que el públic sabé correspondre acudint al camp del carrer de Galilea, que es va omplir força, malgrat de la gran final que a l'Estadi s'estava jugant.

Merescuda victòria la del Sans, el qual a tothora va mostrar-se equip més complet, però a darrera hora, quan l'Iluro va marcar els seus dos gols per mitjà de Soler i Coll, hagueren de lluitar de valent els defensors dels colors verd i blanc, puix que tot i l'avantatge del marcador es feia del tot necessari emprar-se a fons davant l'empena mataronina.

Malgrat tot, el Sans va sortir-ne bé merescudament, i durant el primer temps, quan varen marcar tres dels seus gols per mitjà de Valls i Coromines, fou el que dominà la situació. Després de descansar ja hem dit que va anar més nivellat el joc, però malgrat això els del barri sansenc reafirmaren la seva decidida victòria amb dos gols més, deguts a Besolí i Pong.

El partit fou en conjunt ben jugat i correcte. Llevat de les deficiències de l'arbitre, senyor Salvo, tot anà com una seda.

Els jugadors de tots dos bàndols foren:

Sans: Casanoves, Torredesot, Montesinos, Bartolí, Duran, Penya, Pong, Besolí, Valls, Coromines i Roca.

Iluro: Hospital, Mas, Blanes, Prats, Soler, Bonet, Coll, Fernández, Ravell, Galtés i Serra.

BARNUSSOS

Vestits de Bany

GORROS

CAMISES

PLATJA I CAMP

el millor assortit

F. Vehils Vidal

32 i 34 Avinguda Portal de l'Angel, 32 i 34

7, Plaça Universitat, 7

A SAN SEBASTIAN

La Real Sociedad, en un partit amistós, derrota el Deportivo Alavés per sis gols a un

Al camp d'Atocia, amb regular assistència de públic, se celebrà un encontre amistós entre la Real Sociedad de San Sebastián i l'equip a l'aves, com homenatge de comiat al mig relista P. mo. El partit constituí una fàcil i rotunda victòria dels guipuscoans, que dominaren com volgueren els seus contraris i vengueren per un ample avantatge.

A les ordres del biscaí Inchausti s'alinearen els equips així:

Real Sociedad: Izaguirre, Ilundain, Zaldúa, Amadeo, Alisteran, Primo, Biénzobas (P.) Biénzobas (E.), Choli, Regueiro i Yurrita.

Deportivo Alavés: Beristain, Clariaco, Quincoces, Rey, Antero, Urquidí, Ibarra, Calero, Olivares, Albéniz i Juanito.

El primer temps acabà amb dos punts a cap a favor de la Real, i no va ésser major el tanteig degut a l'excel·lent tasca defensiva que realitzaren Beristain i Quincoces.

Als onze minuts Choli, en rematar amb el cap una passada de Biénzobas, feta de la mateixa forma, aconseguí el primer punt per al seu equip.

Als trenta minuts Regueiro aconseguí el segon punt, rematant un centre de Yurrita. En el segon temps Biénzobas, als dotze minuts marca el tercer en rematar una passada de Choli. Als 15 minuts Olivares marca el punt de l'honor per a l'Alavés. Cinc minuts després Yurrita, en rematar una passada de Choli, aconseguí el quart. Poc després Regueiro, amb el cap, el cinquè, i poc abans d'acabar l'encontre Biénzobas, en rematar una passada de Regueiro, el sisè i últim punt. I amb sis punts a un a favor de la Real acaba l'encontre.

Es distingeixen: per l'Alavés, Quincoces i Beristain i per la Real Sociedad, Trino, Biénzobas i Regueiro.

N'Antoni López, capità de la Unió Esportiva de Sant Andreu, es casa el dia 8 d'aquest mes de juny.

Comprengem perfectament el desengany que això representa per a moltes de les seves admiradores, però això no priva pas que rebí diàriament nombroses felicitacions per part de la Junta directiva — que suposem no deuen ésser sols vocals — jugadors, amics, etc.

Nosaltres no cal dir que desitgem també al voluntari jugador, onduent tota mena de felicitats en el nou estat en què va a entrar.

EL BASKET FEMENI ES FA INTERESSANT

Al camp del Club Femení, ahir a la tarda se celebrà un partit de basket entre l'equip B. del Femení i el primer del Patrie. Era un encontre que havia desvetllat gran expectació, car el Patrie, vencedor repetidament del Barcelona, no volia passar per conseller-se inferior al Femení, que assentia el deganat.

En la partida, doncs, es disputava una qüestió de superioritat que a tots dos equips interessava força. La primera part tingué un resultat de 6 a 0, favorable al Femení. I al final el resultat marcà un score de 2 a 8, favorable també al Club Femení.

Les del Patrie no semblaven molt satisfetes d'aquest resultat, i el mateix que el gran partit de futbol que a la mateixa hora es disputava a l'Estadi, tot eren distraccions i queixes.

Que el Patrie era parcial que si el camp, etc., etc., tot eren excuses. Fins que un senyor, que pel parlar sembla estranger, acompanyat d'una dama, que també sembla estrangera, anà a trobar els del Femení i els digué que al seu camp havien d'anar a jugar, que allí no els robarien el partit. Això vol dir, doncs, que el basket femení progressa i que aviat caldrà demanar guàrdia civil amb cavalls i tot per a frenar els ànims de certs partidistes, que malgrat de no ésser massa juvenets, no saben comportar-se com devien.

CATALUNYA PELS AIRES

Ja era hora que el gloriós nom de la nostra terra fos posseït per les regions atmosfèriques. Felicitem els autors de la pensada de batejar un avió amb el nom de "Catalunya", si bé ens sap greu que hagin tardat dos anys en recordar-se que li faltava nom a l'avió. No creiem que ningú interpreti com una plataforma fusar i abusar de la nostra terra; solament lamentem que els pilots del "Catalunya", germans per cert, no haguessin fet el bateig quan en plena Dictadura el nom de Catalunya era quasi berrós.

Pel que pogués ésser, nosaltres no ens enterem.

Restaurant RIERA

Passeig de Gràcia, 100
Telèfon 75075

GRANS REFORMES

TOTS ELS DIES

Obert rocam, 5 pessetes
tres plats, pa, vi, postres
i prop

per les comarques diuen...

Que la Federació Catalana de F. A. obligarà tots els clubs federats a plantar ametllers al voltant dels terrenys de joc.

Que aquesta resolució s'ha pres amb motiu de l'excusa presentada per l'Horta referent a les pedres que foren llançades contra el col·legiat Santiago que va arbitrar el partit Horta-Granollers.

Que no es permetrà als homes llançar pedres per fer caure la fruita verda dels ametllers i menys als directius. Aquest entreteniment quedarà reservat a la malnada.

Que després de prendre aquest gran acord, els federats estan capacitats per trobar altra fruita que pugui rebre les pedres quan no hi hagin ametllons.

Que el Granollers recomana als clubs, que quan hi hagi manca d'aigua a les terres facin arbitrar un partit pel col·legiat Bayes, que es veu que té una gran influència amb l'encarregat dels dipòsits aquàtics celestials. El seu anunci és una garantia d'aigua.

Que En Lledó, l'interior esquerra del Granollers, és el que reuneix més condicions d'aquest joc. Més gros, més pesat i més jove.

Que En Martí, el veterà de l'equip granollerí, a cada partit que juga ha de donar una injecció de joventut als altres companys d'equip.

Que En Miralles ha promès formalment acabar el campionat sense cap més desqualificació. Aquest miracle l'ha fet la crítica de la premsa local i també la sublevació dels socis. No volien sinó que la prometença es complís.

Que la directiva del Reus Esportiu no té aturador oferint fineses a fi de poder fer jugar el seu equip reserva.

Que la Penya Americana de Reus podrà donar compte de la realitat d'aquestes fineses.

Que àdhuc el Reus Esportiu ha promès que no mancaran pilotes al seu camp.

Que encara que la premsa no n'ha parlat, el Palamós Esport Club sucumbí davant el Bisbal per vuit gols a zero.

Que després de tres mesos de pensar-s'hi i davant el pròxim Campionat, la comissió esportiva de la Joventut de Flix s'ha decidit a provar uns quants jugadors joves.

Que de quatre entrenadors que té aquella Joventut no n'hi ha un que es molesti tan sols a anar al camp per fer una mica de respecte.

Que la Joventut Esportiva de Flix encara té el projecte de constituir seccions de natació, atletisme i ciclisme.

Que bé podria organitzar-se algun torneig per esvair aquesta ensopida monotonia comarcal.

VI CONGRES DE METGES DE LLENGUA CATALANA que tindrà lloc els dies 20, 21, 22 i 23 de juny, a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau

Inscriu-vos a la secretaria de l'Associació General de Metges de Llengua Catalana
Llúria, número 7, principal

!Que Piera, Samitier, Gorostiza, Goiburri, etc., etc.,

són elements indispensables per a una davantera, és una cosa lògica i sabuda!

Que
Sastreria New-York
Ferran, 42

disposa d'elements tan notables en el seu gènere com els anteriorment citats, ho saben infinites persones

Si vós ho ignoràveu ens plau de comunicar-vos-ho.
Vestits a mida de 100 a 250 pessetes,
GENERES SELECTES

A MANRESA

Manresa, 1 - R. O. D. Espanyol, 3

Tanmateix, ja hem vist un partit de futbol. El que en un altre lloc és una cosa quotidiana i normal, a Manresa és un esdeveniment. De tres mesos ençà, que el Manresa no havia jugat (llevat de dos partits insipids amb equips de tercera categoria), cap partit de futbol. L'afició ha decaigut d'una manera lamentable, per motius coneguts de tothom. La prova és que un equip de valua reconeguda com l'Espanyol no reuneix en el camp del Pujollet més enllà d'un centenar de persones, comptant-hi els molts que entrem d'arròs.

El partit fou bell i de qualitat, i fou jugat amb molt d'entusiasme, però amb la màxima correcció. El resultat és just, puix que els espanyolistes foren una gran partida i es feren mereixedors de la victòria. El Manresa també jugà bé, molt més bé del que ens té acostumats, però, tot i així, es mostraren típicament inferiors als seus adversaris, suplint la majoria de vegades la tònica amb la voluntat que aportaven a la partida.

El domini fou altern, encara que els de l'Espanyol donaven més sensació de perill que els del Manresa. El primer de marcar fou el Manresa, fruit d'una bella combinació de la davantera blane-vermella, rematada per Pequerul.

No trigaré gaire a empatar els de l'Espanyol, per mitjà de Xifreu en rematar un córner. Un penalty contra el Manresa Bosch el tirà intencionadament a mans del porter, i quan mancaven pocs minuts per acabar, Gallard i Bosch marcaren dos gols més.

Per l'Espanyol es distingiren el porter Anzar, Bosch, Toni Joan i Portes, i pel Manresa cal esmentar l'actuació de Pequerul, Delgado i el porter Gri-ver.

Arbitrà amb força encert l'ex-jugador Ferrer, a gust de tots dos equips.

Els equips eren:
Manresa: Griver, Serra, Martí I, Delgado, Martí II, Tort, Galobard, Pequerul, Sánchez, Cerdà i Balaguer.
Espanyol: Anzar, Portes, González, Toni Joan, Larrosa, Sanz, Perera, Gallard, Alamo, Xifreu i Bosch.

A OLOT

Olot F. C. i - La Bisbal F. C., 1

L'escàs públic que ha assistit a l'encontre ha sortit defraudat del poc joc emprat pels dos equips.

La Bisbal no ha confirmat el creixent tinteig obtingut sobre el Palamós, si bé estava mancat d'alguns dels seus millors titulars. L'Olot ha pressionat més i sobretot a la primera part, però la davantera no ha sabut aprofitar-ho, marcant en aquest temps l'únic gol, obra d'una centrada de Puig i capcinada de Vidal.

Als de vint minuts d'obtingut, La Bisbal empatà per mitjà de Jiménez, aprofitant una falsa sortida del porter olotí. La segona part ha estat de joc més altern i La Bisbal ha estat castigada amb dos penaltys que ha parat el seu porter per la poca picardia amb què han estat tirats. Dels dos castigs, l'un era injust. L'àrbitre, a càrrec del local Molina, discret.

Els equips eren Barnades, Descafé, Prunés, Pícola, Güell, Pau I, Puig, Vidal, Martínez, Sáez i Pau II, per l'Olot; i Isern, Llanes, Mercader, Salvador, Plaça, Garriguer, Rasó, Jiménez, Balansà, Ametller i Bave-lli, pels visitants.—C.

A SANT BOI

El Santboià veng brillantment una forta selecció de l'Espanyol en la qual figuraven Padron i Tena II, per 5 gols a 2

En partit d'homenatge a Pere Puig, el popular capità del Santboià, s'han enfrontat aquest equip i l'Espanyol.

També es dirimí en aquest encontre l'obtenció de la Copa Oliveres, que que quedà suspesa d'adjudicació en l'anterior partit per haver empatat ambdós equips a quatre gols.

El camp oferí un aspecte extraordinari.

El públic no podia menys que acudir en massa al camp santboià a retre homenatge a un dels més fermes puntals locals.

Sota les ordres de Candi Torres, els equips s'arreglaren de la manera següent:

ESpanyol:—Amigó, Saracoste, Espino, López, Irtar, Moliner, Prat, Quinquilla, Tena II, Padron i Jover.

SANTBOIÀ:—Mari, Local, Puig, Cifuentes, Elies, Barrat-xina, Millan, Avellanet, Guàrdia, Cambra i Castanera.

El partit començà amb una gran nerviositat per part dels jugadors santboians. Per aquest motiu l'Espanyol s'imposà i es dedicà a fer una bonica exhibició de joc.

Sense emprar-se a fons, l'Espanyol és l'amo del camp, afavorit per la inexplicable actuació del Santboià, els jugadors del qual no n'encerten ni una.

I així Tena, als deu minuts, a un centre de Prat, d'un xut creuat fa el primer gol, i després Jover, que recull de bolea un centre del mateix Tena, fa el segon i darrer per a l'Espanyol.

A poc a poc es desporten els jugadors locals, i aconseguint anivellar el joc, primer, per atacar després i obtenir en finalitzar la primera part un bonic gol de Cambra, després de salvar la defensa.

La segona part ha estat formidable i el Santboià, en una no menys formidable reacció, ha aconseguit quatre gols, que li han valgut l'adjudicació del partit i de la Copa, per cinc gols a dos.

I és que els equipiers ver-mells han sabut treure's la nerviositat, i cobrant confiança uns i altres, i tractant el joc de sempre, han perdut el respecte que els feien certs elements espanyolistes i han donat la batalla, imposant-se i venent netament.

Podrà argüir-se que Padron, primer, i després Tena II, han jugat amb una certa apatia, però també hem de fer constar que mentre el resultat era anivellat s'hi han fet amb una certa voluntat, i que la desgràcia demostrada a les acaballes del partit era més que tot produïda per l'evidència de què no hi havia res a fer.

Tal ha estat la magnífica segona part portada a cap per l'equip santboià.

Guàrdia, Avellanet i Cambra han estat els autors materials dels quatre gols, ja que en el factor moral hi ha pres part tot l'equip.

Per ço descrit, ni Padron ni Tena han convençut, demostrant una manca d'amor propi molt censurable, especialment el canari.

L'equip en pes de l'Espanyol ha descansat damunt l'actuació superba d'Irtar. Ha estat el millor jugador del camp, seguit en mèrits per Amigó, Jover i Prat, del seu bàndol.

Del Santboià, Mari, molt bé tot el partit, i Puig, Cambra, Elies, Castanera i Avellanet a la segona part.

Cifuentes s'ha hagut de retirar, lesionat.

L'ha substituït, molt bé, López.

En mig dels aplaudiments del públic, Puig recollí la Copa guanyada bellament a un poderós equip de l'Espanyol.

R. Tobella
MESTRE IMPRESSOR
Recordatoris - estampes
PRIMERA COMUNIO
Especialitat en
Diplomes, àlbums, etc.
18, Carme, 18
TELEFON 1 9 6 3 4

Majestic Hotel
I RESTAURANT
Coberts a preu fix i a la carta.
Orquestra. Salons especials.
Bodes, banquets i festes

Festival esportiu a benefici del malaguanyat Jimeno

La ciutat de Reus ha volgut associar-se al condol que tots els esportistes catalans senten per la mort d'En Jimeno, fent un festival esportiu a benefici de la seva família.

Començà el festival amb un match de basquet corresponent al torneig que organitza el confrare "Diario de Tarragona" entre el Club Gimnàstic de Tarragona i el Reus Esportiu. Acabà amb un resultat de 12 a 18. A continuació tingueren lloc dos partits de futbol amb els següents resultats: REUS ESPORTIU (reserva), 3 PENYA TRANQUILS, 0 REUS ESPORTIU, 5 CATALUNYA NOVA, 7

Aquest segon match fou el que despertà més interès al públic i el clou del festival, que ha permès recollir per la família d'En Jimeno unes 450 pessetes segons els nostres càlculs.

Sota les ordres d'En Fuguet (ex-jugador del Reus Esportiu) es varen arreglar els equips amb la següent forma:

Reus Esportiu: San, Cort, Guas, Moragues, Margalef, Fornés, Sans II, Randa, Domingo II, Llopis, Domingo I.

Catalunya Nova: Delfin, Ferrer, Font, Barnuelles, Gascon, Estrella, Reig, Sanagustí, Llorenç, Villena i Enill.

En el transcurs del partit, un gol que va obtenir el Reus Esportiu per mitjà de Sans promougué un conflicte seriós, ja que els de Catalunya Nova iniciaren la desfilada per retirar-se del camp, puix que consideraven el gol injust. Finalment imperà la serenitat, ja que la finalitat del partit, obra humanitària, ho exigia així. La intervenció oportuna del Delegat del Catalunya Nova, que no permeté la retirada dels seus equipiers, evità el conflicte.

Durant la mitja part es féu ofrena al president dels Alumnes Obrers de Vilanova d'un magnífic pensament per a la tomba del malaguanyat company.

A PALAMÓS

Penya G. A. A. G., 3

Palamós Esport Club, 4

Ahí es jugà aquest encontre amistós, el qual fou — esportivament parlant — desastroso, per a l'equip local. Es una vergonya que l'equip palamosí hagués de jugar el primer temps amb deu jugadors a causa de no poder disposar de més elements.

El partit mancà d'interès i fou presenciat per poc públic.

Els equips eren:

Palamos: Ureña, Ribes, Colomer, García, Vilalta, Aiter, Pagès, Viu, Valls, Napoleón.

Penya G. A. A. G.: Carreras, Tibau, Lladrich, Güell, Mas, Icart, Gironat, Buxó, Girona II, Sánchez i Pérez.

Els gols de l'equip guixolenc els marcà Girona II, i els del Palamos, Napoleón (2) i Valls (també dos). —C.

Bodmer, & Bó, S. en C. - Corts, 596 - Tel. 10266 - Barcelona
MOBLES DE FUSTA I ACER PER A OFICINA

SASTRERIA PANTALEONI Hnos

Acurades confeccions en els més Nous Models de Modes per a

HOMES I NOIS

Extens assortit en : Peces d'Esport : Pantaloneria fantasia : Secció especial a la mida

Porta Ferrissa, 13

A INCA

Campionat de competició

Balears, 3 Constanci, 1

El dia de l'Ascensió i d'acord amb el calendari recentment modificat per la nostra Federació, es jugà aquest partit, que fou arbitrat per Estaper, del Col·legi baleàr, arreglant-se així els equips:

Balears: Duran, Ferrer, Cerdà, Chifoni, Ubeda, Arbós, Reines, Bordeny, Sintes, Serra i Pasqual. Constanci: Ferrer, Alsina, Sanxo, Paris, Pericàs, Villalonga, Sampol, Estelric, Barber, Coll i Seguí.

La primera part fou del domini del Constanci, que no sabé aprofitar-se d'un penalty tirat als darrers minuts per Estelric en forma que al porter baleàr, Duran, li fou fàcil deturar, guanyant-se la primera ovació. Tampoc no aprofitaren diversos córners tirats contra el Baleàr, el team del qual reaccionà de valen, marcant als 35 minuts el primer gol.

El segon temps començà amb molt menys empena que abans i als deu minuts el Baleàr aconseguí el segon gol. El Constanci marcà ensopidament el seu únic gol.

El tercer gol del Baleàr fou aconseguit poc després.

L'àrbitre ocasionà desavinences entre alguns espectadors exaltats.

Acabat el partit, s'intentà, per part dels inquisits apallisar l'àrbitre i jugadors del Baleàr. La intervenció oportuna de directius i jugadors del Constanci, posà pau.

Els jugadors visitants rebieren algunes contusions d'importància, especialment un pobre xicot que es dirigia a obrir la porta de la caseta-vestidor del Baleàr, que el bé era soci d'aquest club, no s'havia ficat en res.

Cal esperar que la Federació s'im-formarà, per mitjà del seu delegat, dels atropellaments comesos pels inquisits, i disposarà la sanció merecudada; del contrari, el Baleàr haurà de prendre altres mesures.

"SPRING SALE"

EXITI EXITI EXITI

Per a donar una idea de la gran haratura dels preus a què s'han arribat els Mobles, Lampares, Tapisseries, etc., de **SPRING SALE**, només cal dir que en **VIU DIES** s'han venut la meitat dels gèneres exposats.

Tot Barcelona desfilà per "SPRING SALE"

Consell de Cent, 359
Entrada Passeig Gràcia, 44

CASA PALLAROLS

Banys de Sant Miquel, S. A.

PILA I ONATGE
Barceloneta
Soció senyores, famílies i homes

ELS FOTOGRAFS APRESSATS

Hem vist, casualment, uns retrats dels equips que lluitaven el dia del partit Palamós S. C. - Selecció Veterans. El retrat dels flamants equipiers del primer onas groc-negre és més apòstòfic que el final d'una pel·lícula de Jhon Giberi.

Pel que fa referència al dels veterans, després de molt mirar només hi hem vist deu jugadors.

El senyorat Cuanito Bonet podia esperar, per engegar la vratera", que acabessin de fer fregues a Forner...

Competició per a la promoció a segona categoria

EL GRANOLLERS VENÇ AL LLEIDA PER 1 GOL A 0

Aquest partit disputat al camp del Lleida, ha estat renyidíssim, i n'ha sortit guanyador l'onze granollerí, per un gol a cap.

Segons notícies, sembla que es varen produir incidents, dels quals varen sortir alguns jugadors lesionats.

També se'ns diu que l'àrbitre fou agredit i contusionat.

Juny Inauguració Maricel-Park

El Pierce-Arrow en el concurs d'elegància

L'elegància dels vehicles automòbils que solen prendre part en els concursos d'elegància sol ésser obtinguda a voltes amb una veritable tortura de la línia.

L'aparença de cotxe llarg, que tant afavoreix l'estètica del vehicle, és buscada per solucions que són veritables efectes d'òptica més que no pas una realitat. La mesquinesa de mides dels tipus de sèrie sol ésser la nota inelegant per excel·lència del vehicle industrialitzat.

El Gran Premi que el Pierce-Arrow que representen els senyors Stevenson, Romagosa i Companyia, té la virtut d'ésser d'una línia que és la pròpia i característica d'aquesta marca, que és la de l'élite nord-americana, que el prefereix pel reflex de riquesa que amb ell va unida.

El vehicle premiat que presentava el senyor Marqués de la Laguna de Cameros, ha obtingut el premi, més per les dots de la marca, que no pas per l'excentricitat d'un carrosser.

Fontbernart SASTRE

Un bon vestit, elegant i econòmic, podreu adquirir-lo avantatjosament a aquestes cases

Guorullia, núm. 2, primer

CONCURS DE CARTELLS ALMANA de la casa SEGALA S. A.

Exposició a les GALERIES DALMAU
Passeig de Gràcia, 62
de l'1 al 15 de juny

Curen la vostra trencadura

Es possible que en ple segle XX no hagués solucionat la vostra trencadura? Per aconseguir un resultat pràctic i ràpid utilitzen el reductiu-obturador "SANNY", els èxits consecutius del qual l'han portat a ocupar el primer lloc entre els seus semblants.

Demanen llibre gràfic a Institut Ortopèdic SABATE & ALEMANY
Canuda, 7 - Barcelona

EL MADRID A L'ATHLETIC DE BILBAO

I com s'ho haurien fet aquesta gent si arriben a guanyar?
(per Bas Bonfill)

TORNEIG DE CLASSIFICACIO RESULTATS

Sant Andreu — A. O. Vilanova	4-0
Júpiter — Palafrugell	3-2
Badalona — Terrassa	5-0
Sabadell — Martinenc	1-1
Sans — Iluro	5-2

CLASSIFICACIO

Badalona	10	8	1	1	41	9	17
Júpiter	10	6	1	3	27	16	13
Sabadell	9	5	1	3	17	8	11
Sant Andreu	9	5	1	3	17	11	
Sans	9	5	1	3	14	14	11
Iluro	10	5	1	4	21	21	11
Palafrugell	10	3	2	5	21	19	8
Martinenc	9	3	1	5	15	27	7
Terrassa	9	1	1	7	8	28	3
A. O. Vilanova	9	0	2	7	8	32	2

ATLETISME

LA "TOURNEE" DEL ATLETES ESPANYOLS PER ITALIA

En la primera reunió celebrada, malgrat d'haver perdut per 90 punts contra 64, van produir bona impressió foren batuts tres rècords d'Espanya

En la primera reunió celebrada pels atletes espanyols a Itàlia, aquests foren batuts per noranta punts contra seixanta quatre.

Els adversaris dels espanyols fou una forta selecció d'atletes de Lligúria, entre els quals figuraven elements de molta vàlua, tals com Carlini, atleta de gran prestigi a Itàlia, que va obtenir el sol cinc primers llocs, o sigui un total de vint punts; després, De Negri o Boero, que, com el primer, són considerats de primera categoria.

Recalcuem la inclusió d'aquests tres homes per quan, segons tenim entès, i així es feu públic, els atletes espanyols havien de lluitar contra una selecció de segona categoria. És a dir, que si l'equip oposat a l'espanyol hagués estat integrat exclusivament per atletes de la categoria B, Espanya hauria obtingut un resultat molt més favorable i, possiblement, triomfal.

De les setze proves celebrades els italians varen triomfar en onze i els espanyols en cinc. Aquestes cinc victòries foren aconseguides per Garcia (cinc mil metres marxa), Olivella (salts d'alçada), Labouret (400 metres), Cull (salts amb pertiga) i Labomba (triple salt).

A més, Espanya va obtenir set segons llocs i set tercers, contra nou segons llocs i nou tercers els italians.

Durant aquesta primera reunió, celebrada dijous de la setmana passada, foren batuts tres rècords d'Espanya: Triple salt (Labomba), mil metres (Vives) relleus olímpics (Muntaner, Labouret, Hernández, Coronado i Janguera).

En conjunt, el paper realitzat pels espanyols en aquesta primera reunió ha estat bona, molt acceptable, sense ésser una cosa extraordinària.

Alguns dels atletes espanyols han donat un rendiment superior al normal; per exemple, Labomba en el triple salt, Vives en els mil metres, González en el disc i Arévalo en els cent metres. D'altres, en canvi, han estat inferiors a les seves possibilitats. Són, aquests, Roca en els 400 metres, Ballesteros en els salts de llargària, Tugues en el llançament del martell i Robles en el triple salt. Si aquests quatre homes seguessin donant el mateix rendiment que al nostra Estadi en ocasió de celebrar-se les proves per a seleccionar l'equip, Espanya, a Itàlia, en aquesta primera reunió, hauria obtingut un millorament de quatre punts.

Recordem que Roca en aquesta reunió a què ens hem referit va cobrir

Després de l'excursió, de la cursa, de l'exercici violent, entre la pols, el sol i els vents, la pell, alaitada amb **PASTA NIX** adquireix tota la seva joventut i sanitat primàries

HOCKEY

ELS CAMPIONS DE CATALUNYA D'ENQUANY

Estem a les acaballes d'aquesta temporada, ja que molt probablement diumenge vinent es jugarà els darrers partits. Cal remarcar que ha estat una de les més interessants que recordem, i no volem pas referir-nos a les nostres exhibicions internacionals—prodigades potser massa sovint—, molt al contrari.

Volem fer esment tan sols a les luites que s'han desenvolupat als nostres camps entre tots els nostres equips per a disputar els preuats títols de campions de Catalunya dels diversos grups i categories.

I el més bonic i el que més satisfà en el Campionat d'enquany, ha estat una igualtat de forces entre els equips participants que han fet lluitar les luites entre si, un interès tan gros fins l'últim moment, ja que l'obtenció del títol defensiu de vegades del resultat del darrer encontre en què es penja part, amb el qual es n'han ressentit, naturalment, aquelles inferioritats atribuïdes una mica massa a l'avantguarda.

També queda molt bé el conjunt dels nostres Clubs, Campions de Catalunya, ja que són diferents tots aquells que han sabut assolir aquest honor màxim.

El Terrassa F. C. ha obtingut el triomf, en el grup de primer equip de la primera categoria, i amb tots els honors, precisament, i encara que, malauradament, no coronà aquesta gesta amb l'obtenció del Campionat Peninsular, les seves actuacions, sobretot a la final de Sant Sebastià, foren força meritories.

En la segona categoria triomfà l'equip de l'Associació d'Alumnes Obrers, de Vilanova i Geltru, entusiasta onze que en el primer any de la seva formació obtingués aquest assenyalat triomf, ingressant a la vegada al grup superior dels nostres millors Clubs, amb els quals sabrà segurament fer joc igual en l'esdevenidor.

El Polo és el campió dels segons equips, i les seves exhibicions en els diversos partits ofensius, el suficient convenients per a considerar-lo ben mereixedor de l'èxit final.

En el grup dels tercers equips, el F. C. Barcelona, mal-

R E M

AHIR SE CELEBRAREN ELS CAMPIONATS D'ESpanyA D'OUTRIGGERS I SKIFF

Organitzat per la Societat Espanyola de Societats de rem, tingueren aloc al port de la nostra ciutat els campionats d'Espanya de rem, que aconseguiren un èxit remarcable.

Els resultats foren els següents:

Outriggers a quatre:

1. "Luis Bonet", del C. N. de Tarragona: Marca, Fort, Bover i Artigues; timoner, Colet, en 8 m. 44 segons 4-5.
2. "Jaime I", del Club de Mar: Ferrer, Ferrer, Maspons i Torrens; timoner, Lozano, en 9 m. 14 s. 2-5.

Skiff:

1. "Fill meu", del C. N. de Tarragona: J. Prat, en 9 m. 8 s.
2. "Tossa", del Club de Mar: A. Manzaneres, 9 m. 19 s.
3. "Tortosa", del R. C. M.: J. Valls, en 9 m. 40 s.

Outriggers a dos:

Joan Camps i Otin-Català; timoner, E. Gener, en 10 m. 17 s. 4-5.

Outriggers a vuit:

"Miles Dalmat", del C. N. de Tarragona: Segentaler, Dalmat, Marca, Fort, Bover, Artigues, Prat i Galofré; timoner, Dattoli, en 8 m. 6 s. 3-5.

2. "Tetis", del Club de Mar: F. Riera, Rodríguez, Roig, Morer, Calabuig, Roca, Ferrer i Lligonya; timoner, Piquer, en 8 m. 18 s. 3-5.

3. "Calqués", del Club Marítim: Perry, Aliet, Omedes, Ulacia, Perry, Faura, Font i Palat; timoner Bover, en 8 m. 19 s. 1-5.

Jols a quatre debutants:

1. "Salou", del Club de Mar: Prat, Berenguier, Ramon i Güell; timoner, Padrol, en 9 m. 28 s.
2. "Roger de Llúria", del C. N. de Tarragona.
3. "Marquet", del Club de Mar.
4. "Morató", del Club Marítim (retirat).

Jols a dos:

1. "Cambridge", X. X.; timoner, Bover, en 5 m. 25 s.

2. "Oxford", X. X.; timoner, Roig, en 6 m. 05 s.

Perisoles:

1. Albert Lamarca; temps, 7 m. 20 segons.
2. Santalària, retirat.

Totes les proves de campionat s'han corregut sobre un trajecte de 2.000 metres.

DIUMENGE VINENT

Inauguració d'excursions marítimes a la

Costa Brava

en una magnífica motonau de 5.500 tones, a hèlixs, 17 milles

Preu passatge: 15'50 pessetes

Viatges Blaus

Rambla del Centre, 37. Tel. 33535

Maison Dorée

Cafè - Brasserie - Restaurant - Saló de Te

PLAÇA DE CATALUNYA, NUMERO 7

Juny Inauguració Maricel-Park

LA MILLOR CERVESA ALEMANYA

ARRIBADA DE BAVIERA A BASE DE FRED

NI PASTEURITZADA, NI ALCOHOLITZADA

LA TROBAREU A LA CERVESEERIA BAVIERA

Granja Orient, Bar Canaleles, Cafè del Liceu, Cafè Restaurant, Gran Liceu, Cafè Restaurant Gran Metro (Plaça de l'Angel), Cafè Restaurant Riera (Passatge de Gràcia), i Coq d'Or - Cafè Restaurant (Plaça d'Urquidiana). Restaurant i Cerveceria OBERBAYERN, Parc d'Atencions, Exposició de Barcelona

Agent per a Catalunya: Josep Llobera, Corts, 515. Telèfon 31672

AVIS

La Casa VERMOUTH MARTINI & ROSSI, posa a coneixement dels seus nombrosos afavoridors que, a partir del dia 1 de Juny, quedarà suprimida al dors de les ampolletes dels seus renomats productes VERMOUTH, APERITIU ROSSI, MARTINI COCKTAIL, VERMOUTH SEC, la contrasenya indicant que el tap conté

MONEDA D'OR O PLATA

amb la qual cosa el Concurs adquireix major caràcter d'imparcialitat i sorpresa. Es recomana que es mirin TOTS ELS TAPS de les ampolletes per a trobar les freqüents MONEDETES REGAL. En fer pressió amb l'ungla sobre el disc de suro, si hi ha REGAL cedirà fàcilment; si és enganxat la càpsula, no conté regal. Per compensar el públic d'aquesta petita molèstia, s'AUGMENTARAN ELS REGALS

Vermouth Martini & Rossi, S. A.

OUI NO S'ACONSOLA ES PERQUE NO VOL

—Has vist quines empenyes?
—Pet i fet tampoc no ho hauríem pogut resistir.
—Sempre ens haurem estalviat uns dos litres d'aigua al genoll.

NO confoneu mai ORANGE-CRUSH amb begudes que han pres el nom d'Orange. Insistiu en el mot CRUSH

INSUPERABLE PER A DEPORTISTES

Per a apagar la set i refrescar el cos, no hi ha res millor que ORANGE CRUSH. Aquesta deliciosa beguda és feta a base de pur suc de taronges en plena maduresa. És refrescant, sana i nutritiva. Fixeu-vos bé que us serveixin l'autèntic

Orange-CRUSH

Garantitzat de puritat per ORANGE-CRUSH, S. A. E.

Aranda, 366 - Telèf. 53339

Tambien hay Lemon-Crush.

CLINOTO Níque

El millor producte per a níquel, alumini, miralls, cristalls i porcellana

EL CLUB NATACIO ATHLETIC FOMENTA UNA SECCIO FEMENINA

El Club Natació Athletic, en vista de la insistència amb què alguns dels seus associats han sol·licitat la creació d'una secció femenina, petició que era molt difícil de no atendre, per tractar-se la major part de familiars de socis del Club, en la darrera reunió de la Junta Directiva s'acordà procedir a la formació de la dita secció, en pla d'estudi, havent-se rebut ja moltes inscripcions.

L'Athletic, en fer públic aquest acord, ha d'aclarir que per tractar-se d'un club de natació i per tant per a iniciar, com és lògic, la secció femenina en un pla absolutament esportiu, totes les senyoretes que desitgin ingressar-hi han de saber nadar i portar, a més, el propòsit de prendre part a totes les competicions netafòries que cregui convenientes l'entitat a judici dels senyors entrenadors, que l'Athletic designarà.

El Club Natació Athletic rebrà inscripcions al seu local social (plaça de la Barceloneta, costat dret de l'Escola de Mar) d'un quart de dues a un quart de quatre de la tarda, on les sol·licitants seran ateses com mereixen i se'ls donaran detalls d'entrada, acondicionament, quota mensual, etc.

TONICO NERVIOSO CERA

(Fosforo estricnina i hipofosfites)

Enfermedades nerviosas. Debilidad general. Impotencia. Agotamiento físico. Anemias, etc. etc.

HA SIDO SIEMPRE EL TONICO RECOMENDADO POR LOS MEDICOS

VENTA FARMACIAS LABORATORIO S. VICO 18 BARCELONA

Exide

Els acumuladors de més fama: Reconvis de totes menes per a la part elèctrica dels autos

Reparacions garantides - Autotracció Elèctrica, S. A. Molà, 6 i 8 (Aribau - Diagonal) - Telèfon núm. 77420

Mobles Altaba

LA CASA QUE VEN A MES BON PREU

29 i 71 - CARRER DE TALLERS - 29 i 71

Telèfon 17445 - Magatzem: CORTS, 522

AQUESTA CASA OFEREIX ALS SEUS CLIENTS UN

DORMITORI MAGNIFIC per 425 pessetes

COMPLET, A PUNT DE LLURAMENT, DES DE

Pies. 410, 420, 450, 460, 515, 570, 580, 625, 680, 750